

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר התיקונים
חלק ד'

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 107

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזנות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בט"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר זוהר התיקונים תיקון מ"ג

מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע
ובו:

ספר ד' זוהר התיקונים עם ביאורי וחינוכי חכמי הזוהר, והוא ליקוט מיוחד על תיקון מ"ג מגדולי המקובלים מפרשי התיקונים זוהר י"ג נהרות אפרסמון שחור: הרמ"ק, המהרח"ו, כסא מלך, חמדת צבי, הגר"א, בניהו לרי"ח השוב, כג"ן הירק, שעת רצון, באר לחי רואי, אור ישראל, באר יצחק, ניצוצי הזוהר, זיו הזוהר, המבארים ומפרשים דברי התיקונים זוהר במלואם, החל מעניינים הפשוטים עד המקומות הסתומים ביותר, "וְחָף יִטְעַם לְאֶלֶל", ועליהם חונים "פניני התיקונים" הארות וביאורים, כדי להבין את כוונותיהם העמוקים, מעט מזעיר לעת עתה בחמלת ה' עלינו כן יאיר עינינו ויחינו ויזכנו למען שמו באהבה.

ועל ידו יוכל כל בן ישיבה ויודע ספר, לידע את דברי הרשב"י על בוריים, ובפרט על תיקון מ"ג, אשר כבר צווחו קמאי שמצווה לידע ולהודיע ולפרסם ברבים, כי בו ורק על ידו תלוי כל גאולתינו, וכדברי המקובל האלוקי השד"ה זי"ע, שאמר אילו ידעו ראשי הישיבות מדברי גדולי המקובלים ובראשם המהרח"ו על תיקון מ"ג ועוד, בוודאי כולם היו עוסקים בלימוד ספר הזוהר והקבלה, להחיש הגאולה למען פדות השכינה הקדושה.

פתחנו הראשי תיבות, ועוד הרבה תיקונים, כדי שכל יהודי ילמד ויהגה בו מהפשוט עד הלמוד הגדול, נערים וזקנים, "מסוד חקמים ונבונים, ומקלוד דעת קובינים", כאיש אחד עוסקים בלימוד הזוהר הקדוש, יחד שבטי ישראל, "בדא יפקון מן גלותא ברחמי".

חלקנו אותם לימי החודש, כדי שיוכל כל אחד לגומרם בכל חודש.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי סניף בת ים, 052-7651911
בנשיאות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

לכבוד יומא דהילולא של המקבל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך ה' צבקות הרי"ח הטוב
מן רבי יוסף חיים מפנדאד זיע"א, י"ג אלול תשע"ב (ק"ג שנה [103] לפטירתו, תר"ט-תשע"ב)

א. בראשית תמן יבש. כל מקום שאומר תמן, אינו בשלימות¹ (גר"א). תמן אתר יבש, סמיך אדלעיל, מאן דפגים בהאי טיפה וכו' צווחין בנין וכו', וכמו שאמר לעיל איהי יבשה ודא גרים חורבן (כסא מלך). את"ר יב"ש, יש גורסין אר"ת יב"ש², ואר"ת הוא לשון נה"ר כמו (ב"ק כ', חולין ק"ז) אריתא דדלאי³ (באר לחי ראי). תמן אתר יבש וכו', והוא גם "תאר", בסוד ויהי יוסף יפה תואר⁴ (דרך אמת). תמן אתר יבש וכו', נכתב בצדו, כי בודאי לא ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, כי אם בשביל

ישראל לשעשע בהם דוקא, ובעבור שראה שיהא אתר יבש, וישראל יתקנו אותו לעמוד נגד יצרם, וזה "יבש" גימטריא "חד"ש" שעל ידי זה נתחדש העולם ב"ב שמות⁵, או י"ב שבטים, וכל שבט הוא ו'⁶, ועולה לשם ע"ב, הממתיק להאי אתר יבש, ובהאי אתר יבש היה הגבלה להיות העולם בבחירה ורצון, וכמו שכתבתי לעיל, ועוד, כשאנו רואים עתה שיש כאן אתר יבש, אנו מתנחמין בזה בכטחונינו, שבודאי השם יתברך ראה אותו בתחילת הבריאה⁷ ואין שינה לפניו⁸, ובודאי יגאל אותנו

ספר

זוהר התקונים

תקוּנָא אַרְבַּעִין וּתְלָת

בְּרֵאשִׁית תְּמָן אֶת"ר

יב"ש^א, וְדָא אִיהוּ "נְהָר"

פניני הרניקון

8. כנאמר (תהילים קכ"א ד), "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׁרָאֵל", ובזוהר פרשת לך לך (דף עז ע"ב), וכן (ישעיה סב) "הַמְזַפְּרִים אֶת ה' אֵל דְּמִי לְכֶם". בגין לאתערא לתתא בְּמַה דְּיִשְׂרֵי אֲתַעְרוּתָא דְּלַעֲלֵא. וכן פִּינּוֹן דְּאֲתַעֵר בְּרֵשׁ אֲתַעְרוּתָא בְּקֻדְמִיתָא, פִּדִין אֲתַעֵר אֲתַעְרוּתָא דְּלַעֲלֵא. תא חֲזִי, פִּינּוֹן דְּכְתִיב וַיֵּצְאוּ אֲתָם מֵאוּר פְּשָׁדִים וְגו' מִיַּד וַיֵּאמֶר ה' אֵל אֲבָרָם וְגו'. תרגום: וכן (ישעיה סב) הַמְזַפְּרִים אֶת ה' אֵל דְּמִי לְכֶם, כְּדִי לַעְוָר לְמִטָּה בְּמַה שֶׁתְּשַׁרְה הַהֲתַעְוָרוֹת שְׁלֹמְעֵלָה. וכן פִּינּוֹן שְׁמַעִיר אֲדָם הַתַּעְוָרוֹת [טובה] בְּרֵאשׁוֹנָה, אֲזִי מִתַּעְוָרְתֵּי הַתַּעְוָרוֹת שְׁלֹמְעֵלָה. בא רָאָה, פִּינּוֹן שְׁכִתּוּב וַיֵּצְאוּ אֲתָם מֵאוּר פְּשָׁדִים וְגו', מִיַּד - וַיֵּאמֶר ה' אֵל אֲבָרָם וְגו'. אם כן צריך קודם שישראל לא יהיו ישנים בגלות. באו וראו מה שאמר רבי שמעון בר יוחאי זיע"א: בתיקוני זוהר תיקון ל' (דף ע"ג ע"ב): נְתִיב תְּנַיִנָא, וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (שם), מאי וְרוּחַ, אֵלָא בְּוֹדָא בְּזַמְנָא דְּשְׁכִינְתָא נְחַתַת בְּגְלוּתָא, הָאִי רוּחַ נְשִׁיב עַל אִינוּן דְּמִתְעַשְׂקֵי בְּאוּרֵייתָא, בְּגִין שְׁכִינְתָא

1. פירוש שבזה רומז הזוה"ק שהאת"ר - יסוד, אינו בשלימות, ולכן אומר תמן אתר יבש.
2. הרמ"ק.
3. ומצינו דדברה תורה בלשון ארמי, (עיין ב"ב ה.) "אמר עולא".
4. ויוסף רומז ליסוד ובזה מובן תואר יבש - נהר יבש כי היסוד נקרא נהר, כלשון הפסוק (תהילים מ"ו ה') "נְהָר פְּלִגְיוּ יִשְׁמְחוּ".
5. גם יב"ש הוא נוטריקון י"ב שמות, י"ב שבטים.
6. אפשר כי שבט הוא גם לשון מקל, כלשון הפסוק (ישעיה ל"א) "כִּי מְקוּל ה' יַחַת אֲשׁוּר בְּשִׁבְטֵי יָכָה" ו-ו' רומז למקל השבט, וכן היסוד הנקרא ו' נקרא גם מקל, והוא הבריח התיכון - דת"י = דעת, תפארת, יסוד, וי"ב שבטים כפול ו' עולה ע"ב הוא גימטריה חס"ד, כי היסוד מקבץ כל החסדים להשפיע למלכות ובזה מתמתק אתר יבש, ומתמלא בשפע.
7. כי "אתר יבש" נרמז במילה בראשית, ובוודאי הקב"ה מקדים רפואה למכה, ובמה שמכה בו מרפא.

ממנו⁹ וזה שאנו אומרים בעלמא די ברא כרעותיה, בודאי ימלך מלכותיה במהרה את"ר יב"ש ודא איהו ונהר יחרב ויבש,

פניני הרניקון

ואפלו כל אלו שמשתדלים בתורה, כל חסד שעושים - לעצמם עושים. באותו זמן ויזכר פי כשר המה רוח הולף ולא ישוב לעולם, וזוהי רוחו של משיח, אוי להם מי שגורמים שילף לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאילו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה, וגורמים שמסתלק מעין החכמה, שהיא י' ממנה, ונשארת ב' יבשה, אוי להם שגורמים עניות וחרב ובהו והרג ואבדון בעולם, והרוח הזו שמסתלקת היא רוח המשיחית, כמו שנתבאר, והיא רוח הקדש, והיא "רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יה".

ובוהר קורא את אלו שלא עוסקים בסוד התורה, ישנים, וכן סתימי עיינין, ואפשר לפרש מלשון ושינתא בחוריהון (תיקוני זוהר פתח אליהו), ששם פירוש בחורי העינים שכך ישנים (בניהו), על כן צריכים אנו להתעורר בהתעורותא דלתתא ולעסוק בתורת זוהר חכמת הקבלה, ועל ידי זה תתעורר חבצלת השרון, והן הן הדברים שאמר כאן הרשב"י ע"ה.

9. כנאמר בפסוק (יחזקאל ל"ו כ"ה) "וירקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", "מים טהורים וטהרתם" עם ג' תיבות והכולל גימטריה 1024, "לימוד זוהר וש"ס בשילוב" גימטריה 1024, כלומר שההבטחה של השם יתברך וורקתי עליכם שהוא לגאולה, היא שיכנס חשק ורצון גדול בכל אחד ואחד מישראל ללמוד ולחבר הזוהר והש"ס, ובכך ניטהר וניגאל, וכן "מים טהורים" גימטריה 360 = "ש"ס" = "שובבי"ם" = "קבלה הזוהר", על דרך זה יובן מה שאמר רבי פנחס מקאריץ זי"ע: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בפפרים ואין להם מקנה אינם רוצים ללמד זהר, ואני אומר להם אדריבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקנה גדולה מקדשת יום טוב (אמרי פנחס השלם דף קס"ד).

דאשתכחתי בינייהו, והאי רוח אתעביד קלא, ויימא הכי, אינון דמכין דשינתא בחוריהון, סתימין עיינין, אטימין דלבא, קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכו לבא בלא סכלתנו למנדע בה, ואיהי ביניכו. ורזא דמלה "קול אומר קרא" (ישעיה מ ו), כגון, "קרא נא היש עונך ואל מי מקדושים תפנה" (איוב ה א), והיא אמרת מה אקרא, "כל הבשר חציר", פלא אינון פבעירן דאכלין חציר, "וכל חסדו כציון השדה" (ישעיה מ ו), כל חסד דעבדיו, לגרמייהו עבדיו, ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדיו לגרמייהו עבדיו, בההוא זמנא "ויזכור פי בשר המה רוח הולף ולא ישוב" (תהלים עח לט) לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח, וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדיו לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' יבשה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדון בעלמא, והאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו "רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יה" (ישעיה יא ב).

בלשון הקודש: הנתיב השני, "ורוח אלהים" מורחפת על פני המים. מה זה ורוח? אלא בודאי בזמן שהשכינה יורדת לגלות, הרוח הזו נושבת על אותם שמתעסקים בתורה, משום שהשכינה נמצאת ביניהם, והרוח הזו נעשית קול, ותאמר כך: אותם ישנים ששנה בנחיריהם, סתומי העינים ואטומי הלב, קומו והתעוררו אל השכינה, שיש לכם לב בלי השפל לדעת אותה, והיא ביניכם.

וסוד הדבר - "קול אומר קרא", כמו "קרא נא היש עונך ואל מי מקדושים תפנה", "והיא אמרת מה אקרא, כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר, "וכל חסדו כציון השדה", כל החסד שעושים, עושים לעצמם.

חס ושלום להפך, "בראשית" - תמן "אתר יבש", באופן צריך כל אדם לעסוק בתורה, בשני תורות, שבכתב ושבעל פה, וזה בלא זה אינם מתקיימים חס ושלום, כמו שכתוב במדרש שיר השירים: "נאוו לחייך בתורים" וכו',

(ישעיהו י"ח) [ב], בתורים, בשתי תורות, שבכתב ושבעל פה, וכמו שכתב הרמב"ם ז"ל (בהקדמתו לחלק א'), וז"ל: כל המצות נתנו לו למשה בסיני בפירושו, שנאמר: ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה וכו', כמו שכתוב בגמרא (ברכות דף ה' ע"א) שדרש שם כל הכתוב תורה, זו תורה שבכתב, והמצוה, זו תורה שבעל פה, כמו שהארכתי בספ"ק "כגן רוה" (ח"א דף צ"ו ע"ב) עיין שם, וכיון שהתורה נקראת אש, כמו שכתוב בברכות (דף ו') על פסוק, (ישעיהו ס"ב) "נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו", ואין ימינו אלא תורה, שנאמר: "ימינו אש דת למו" וכו', לכן סמך כאן רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום (כגן הירק).

ב. ונהר וכו', כי אין זיווג זו"ן¹³ אלא ברזי תורה כנ"ל הרבה בהקדמה, ועל ידי אור זרוע לצדיק, ודאיתיה עיין [זוהר]

דאפילו ישראל מתפללין ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וכל הענין מובן עד סופו, ובדרך הזה יתפרשו דברי גמרא עירובין (דף י"ח:), כל בית שנשמעין בו דברי תורה בלילה, שוב אינו חרב, שנאמר "הנותן זמירות בלילה", דהתורה נקראת זמירות¹⁰, וגם

כן מה שכתב הש"ס בפרק "כל כתבי" (דף קי"ט ע"ב): אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה, אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן וכו'¹¹, ואמר ריש לקיש לרבי יהודה נשיאה, כל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן מחריבין אותה וכו', עיין בג"ן רוה (ח"א דף ל"ד ע"ב) שם באורך. ועל פי זה יש לפרש סמיכות סוף התורה נעוץ בתחילתה, "אשר עשה משה לעיני כל ישראל", בכללות בסוד "את אשר ישנו פה עמנו" וכו', כנזכר המרומזים במלת ישראל"ל יש ש'שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, נגד ששים רבוא ישראל¹². ולכן כל אחד ואחד צריך לחדש בתורה פרד"ס, ואז מקיים העולם שנבראה במעשה בראשית, והיינו בראשית ברא אלהים וכו', ואם בר מינן

פניני הריקון

הקדוש שאז יתרבה הקדושה בעולם וגבר ישראל. 12. וכתב הרמח"ל באגרותיו כי כל שישים ריבוא נשמות ישראל כלולים וגנוזים בזוהר הקדוש, פירוש כי כשחיבר הרשב"י ע"ה את הזוהר כלל בתוכו את כל נשמות הצדיקים (זו"ח קכ"ד), ועל כן כל אחד חייב ללמוד זוהר הקדוש ועל ידי זה יזכה לגאול את חידושי תורתו השייכים לשורש נשמתו, ובזה יזרז הגאולה השלימה ברחמים (על פי דברי החיד"א).

13. זעיר ונוקביה - כלומר במושגי הקבלה רומז

10. מלשון שמזמר ומכרית את הקוצים וכל הקליפות, ואין לך מזמר ומכרית הקוצים יותר מלימוד הזוהר הקדוש, כידוע. ולשון דְּגַל מְחִינָה אֶפְרַיִם פְּרִשֶׁת שְׁמִינִי: וְזוֹהוּ דְרַשׁ דְּרַשׁ מִשָּׁה, הִינּוּ כְּשִׁיתְגַּלְגָּה (פי כָּל דוּר וְדוּר יֵשׁ בְּחִינַת מִשָּׁה, וְאֵינָא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הֵיךָ בְּחִינַת מִשָּׁה), וְיִדְרַשׁ מֵהָ שְׁדַרְשׁ כְּכָר מִשָּׁה, הִינּוּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סִפְרָה הַזֶּה, אֲזוּ וְהִנֵּה שְׁרָף, הִינּוּ שְׁיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה שְׁיִבְנֶה בב"א.

11. וביותר כאשר יעסקו התינוקות בלימוד הזוהר

המחברין¹⁶, על כן ואין עונה, וקרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת שהן סוד קול, ג' יסודין מים אש רוח¹⁷, סוד יה"ו, פעמים יה"ו גימטריה אמת¹⁸, והוא בדעת כנודע, בסוד משה אמת ותורתו¹⁹, הה"ד א"ז זיווג זו"ן הנקראת א"ז יחוד "יאהדונה"י²⁰ כדלעיל (ל"ט

פנחס (עמוד שצ"ה), ולכן מילוי שכינה ר"ז או"ר¹⁴, וכשאינן עוסקין ברזי תורה צועקים שמע ישראל, הידוע בכוננת קריאת שמע, מלכות ישראל תפארת ליחדם¹⁵, מה תועלת אם אין פנימיותיהן המזווגן, ועל כן ואין קול, כי קול הוא בדעת - "אלף הא ואו הא", גמטריה קול

פניני התיקון

16. כלומר שהשם הקדוש היוצא מהפסוק (בראשית א' א') "אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ", במילואו "אלף הא ואו הא" הוא גימטריה "קול"ל, שהוא הקול המחברן, ויש עוד לרמז כי ג' פעמים קול = 136 הרומז ל"צום" = 136 "קול" = 136 "ממון" = 136, כפול 3 = 408 גימטריה "זאת" המרמז לשכינה הקדושה, כי בעלות הקול בשלימות אז נתקן השכינה הקדושה ומתעלה.

17. והוא הקול הרומז לג' יסודין מים אש רוח, כי צום רומז לאש, כידוע שבמקום חלב ודם נחשב כאילו הקריב חלבו ודמו על גבי המזבח, וזה הצום הוא האש המקריב חלבו ודמו, קול רומז לרוח, הוא רוח ממללא, וממון רומז למים, הוא מקור התענוג והתאוה ששרשם ביסוד המים, ובתיקון הקול (הכולל ג' יסודין אלו) נשמע הקול ומייחד לקודשא בריך הוא ושכינתיה.

18. כלומר י-ה-ו גימטריה 21 (בהכאה) כפול 21 = 441 גימטריה אמת.

19. ומשה אחוז בדעת כנודע.

20. "אז" גימטריה 8 והוא רומז ליחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה "יאהדונה"י שהם 8 אותיות, וכמו שכתב בזוהר (פרשת פנחס - דף רכ"ו ע"ב): וְאֵיהוּ כְּלִיל ד' אֲנָפִין, וְאֲרַבַּע גְּדָפִין דְּכָל חִיָּה וְחִיָּה דְלַעֲיָלָא, דְאִינוּן, "יֵאֲדוּנְהִי". אַז יֵשִׁיר מִשָּׁה. כְּכֹל חִיָּה אֲרַבַּע אֲנָפִין, וְאֲרַבַּע גְּדָפִין, כְּגוֹנוֹת דָּא. א"ז בְּאֲרִיָּה. א"ז בְּשׁוּר. א"ז בְּנִשְׁר. א"ז בְּאֲדָם. דְאִינוּן ל"ב אֲנָפִין וְגְדָפִין, בְּחוּשְׁבֹן א"ז ד' זְמַנִּין. תַּרְגוּם: וְהוּא כּוֹלֵל אֲרַבַּע פְּנִים וְאֲרַבַּע כְּנָפִים לְכָל חִיָּה וְחִיָּה שְׁלֹמְעֵלָה, שְׁהֵם "יֵאֲדוּנְהִי". אַז יֵשִׁיר מִשָּׁה. כְּכֹל חִיָּה אֲרַבַּע פְּנִים וְאֲרַבַּע כְּנָפִים כְּמוֹ זֶה. א"ז בְּאֲרִיָּה. א"ז

שם הוי"ה באותיותיו, קוץ היו"ד לכתר, היו"ד לחכמה, ה"י ראשונה לבינה, והם הנקראים אבא ואמא, הוא"ו, לתפארת וה"ה אחרונה למלכות, והם הנקראים זעיר אנפין ונוקביה בראשי תיבות זו"ן, וכל עבודתינו הוא ליחד תפארת ומלכות על ידי מעשינו, בלימוד התורה תפלה ומצוות, ועוד להעלות ה"ה האחרונה - מלכות, לה"י הראשונה - בינה, ועל זה כתב הרמח"ל כי בעוסקינו בלימוד הקדוש, עולים לבינה ושם נשרפים הקליפות ומתבטלים ומיד שורה הקדושה ובאה הגאולה.

14. מילוי שכינה, שי"ן כ"ף יו"ד נו"ן ה"א, גימטריה של אותיות המילוי י"ן, ו"ד, ו"ן, א', כל אלו ביחד גימטריה ר"ז וכן גימטריה או"ר, ויש עוד לרמז כי במילה זוהר יש אותיות ר"ז, והוא גם גימטריה או"ר, ונשאר אותיות ו"ה, לרמז ליחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, שעל ידי לימוד הזוהר הקדוש משפיע התפארת יסוד למלכות, ומיחדם.

15. שמע רומז לשכינה-מלכות, וישראל לתפארת, וצריך ליחדם. ויש לרמז כי שמע גימטריה 410 והוא גימטריה "שכינה - כה", שכינוי השכינה הוא "כה", וגם כה הוא מספר, כל אותיות הפסוק שמע ישראל, וכן שמע גימטריה קדוש, כלומר שהשכינה היא שוכנת בתוך כל אחד ואחד מישראל, (ישעיה י"ב ו'), "כי גדול כְּקַרְבְּךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל", וישראל רומז לתפארת כנודע, וגם יעקב אבינו ששמו ישראל אחוז בתפארת, וזה ענין קריאת שמע ליחד תפארת ומלכות, וכנודע (בא"ח) הכוונה במילה אחד, ליחד הוי"ה ואדנות "יאהדונה"י.

להתלבש בתוהו ובוהו, וזה סוד ל' צדיקים שהעולם עומד עליהם, כי ב' ידין ב' רגלין שית שית פרקין ג' וויין ח"י עלמין הרי ל' אורות²², ועיין תיקוני זוהר (תיקון כ"ז א') שכשהשם יתברך עושה צדקה כולם נקראים צדיקים, ועיין תרומה

א'²¹, והוא סוד שמע ישראל כיון שאין אומר ואין דברים, זו"ן בלי נשמע קולם המחברן סוד קול, כדלעיל תיקון (כ"א, דף ס' ע"ב) והכי וכו', (עיין לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ב'), ואז גורם למלכות שנקראת עולם, וכדלעיל בתיקוני זוהר (דף ס"ז ב') חוזר

פניני התיקון

ממנו ונשאָר עני יבש, כמו שהיא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאָר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז "וכגנה זרועיה תצמיח". אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה. ועין עוד בבאור מתוק מדבש, שם, שכידוע צריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש כך גם צריך להוסיף בלימוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר זוהר הקדוש, עיין שם דבריו. ולפי דברי קדשו בשבת קודש מכרח ללמוד זוהר, דאין לה הוספה בלימוד התורה כמו לימוד זוהר בשבת. והטעם שמפסיד נשמה יתירה ומפסיד כל הברכות דכל השפע בזכות לימוד הסוד, ועוד דעיקר לימוד הסוד הוא בשבת קודש כדאיתא בשולחן ערוך הלכות שבת סימן שז סעיף יז ובכף החיים ס"ק ק"כ.

הבה נתחזק בלימוד זוהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלימוד בשבת קודש, שנחשב למאה מליון שנה תורה: רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, פלשון זוהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") - זכאה חולקיהון דכל אינו דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

22. כלומר ב' ידים בכל אחד יש ג' פרקין, סך הכל ו' פרקין, וב' רגלים בכל אחד יש ג' פרקים סך הכל ו' פרקין, הם יחד י"ב אורות, וג' וויין זהו קו אמצעי, דת"י [דעת, תפארת, יסוד], כי הדעת נקרא ו', והתפארת נקרא ו', והיסוד נקרא ו', וזהו ג' וויין שהם סך הכל ח"י, נמצא

בשור. א"ז בפשר. א"ז באדם. שהם ל"ב פנים וקנפים, בחשבון א"ז ארבע פעמים.

21. ובזהר הקדוש, פרשת יתרו (פ"ט ע"ב): אמר ליה, [רבי שמעון לרבי יודאן] חיה, לית עלמא אלא לאיניו חבריא, דמשתדלי באורייתא [חיה, לא נברא העולם אלא לחברי העוסקים בתורה] וידעין סתימי אורייתא. [וידעיים הסודות שבתורה. ומדברי חכמינו זכרונם לברכה האלו, רואים, שלא נברא העולם אלא לחברי העוסקים בתורה, ולומדים סודות התורה, ומקדשים עצמם בלימוד הסוד בשבת קודש.

ובתיקוני זוהר (תקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א - והבאור מדברי מתוק מדבש בקצור נמך): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם זו פרוצופים, [שתי התורות] הוא ג' סדרים, [תורה שבכתב הוא ג' פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחרית כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת פדי שלא תהיה נעול דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות. ובאלו שלא מלויים אותה [בשביל כבוד השכינה] ולא מוסיפים [בשבת השכינה פתוחה ויכולים לבא וללות ולקבל] לשבתות ולקיים טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתירה - השכינה סתומה להם מלהאיר להם מקדשת השבת] ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, [ברוחניות ובגשמיות] והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאָר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק

שכתוב גם כן לעיל מזה, בתיקוני זוהר (תיקון ס"ח ע"ב), כתוב: וזכור את בוראך, בינה שנקראת בריאה, בימי בחרותך, והוא סוד עד אשר לא יגיעו ימי רעה דקליפות, כי על ידי רזי תורה נאמר לעיל בריש תיקונים במארי דקבלה לא תיקח האם שהיא על הבנים, וההיפך עד אשר לא ירתק חבל הכסף, ופירושו על חוט השדרה, נביעו דח"י עלמין, שהוא אור ר"ז נסתלק לעילא וכו"ל²³. וגם מבואר

(עמוד רע"א), יובן גם כן, וכל צדקה דיהיב על ידי צדיק למלכות, ואז כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ, ואם אין עוסקים ברזי תורה נהר יחרב ויבש דנסתלק נביעו לאין סוף, וכמו שכתוב זוהר פרשת אחרי (עמוד קל"ד), אז שלטין קליפות שהן רעב ועוני וכו', וכשעוסקין נקרא ארץ ומים ומוציאה פירות, נשמות מבריאה רוחות מיצירה, נפשין מעשיה, על ידי עץ עושה פרי, ועיין לקמן (פ"ט ע"ב), ויובן לך מה

פניני התיקון

ידיים פתוחות בפתרנות לעניים, שהם צדיק וצדק שגומלים עמם בגלות גמילות חסדים, בתורה שנתנה מקימין ומשמאל. זהו שכתוב "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי", תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שמשניהם נתנו. זהו שכתוב "מימינו אש דת למו".

זוהר: ועוד רבון עלמא, קבל דורנא דלהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עליהו, דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבית שמה, אלן אינון דהו עבדין צדקה עמה, דאיהי צ' תשעין אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברבאן, ה' חמשה חומשי תורה, מיז וידי אדם (יחזקאל א ח) דאינון חסד וגבורה, הו נפקין מאדם דאיהו עמודא דאמצעייתא, לקבלא דורנא דלהון, ונהבין ליה למלכא, דאלין דלא עבדין גמילות חסדים עם שכינתיה בגלותא, ואינון קמציני לגבה, דורנא דלהון לכלבא אתמסר, ודורנא דשכינתא צריף למעבד בגינה מההוא חביב דאית ליה, (דף לו ע"ב) כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, ו"אבהבת את יי" ו"גומר (דברים ו ה), בההוא דאיהו חביב עלף, בההוא זמנא כמה חיוון פתחין ידיהו, דאתמר בהון (יחזקאל א ח) "וידי אדם מתחת פנפיהם", ידבי דורנא לנשמתא דההוא בר נש, מפמה מתנן טבין, מפמה דרגין דנבואה, ועל פלהו זיהבת ליה שכינתא מתנן, דאתמר בה "ישמח משה במתנת חלקו", בגין (קהלת ג יג) דמתת אלהים היא, וההוא דאתמר ביה (תהלים קמה טז) "פותח

ח"י ועוד י"ב הם סך הכל ל' אורות עליונים. כלומר שנסתלק השפע ועולה לאין סוף, ולא משפיע למטה, והוא ממש כדברי הבאר מים חיים, דאם אין שפע שמעלים ממטה למעלה מאין יבוא שפע מלמעלה למטה, ועל כן כדי שישפיע מאור אין סוף דרך העולמות העליונים ליסוד ומלכות, צריך לעסוק בתיקוני השכינה על ידי לימוד הסוד, ואז נותנת לו השכינה שפע קדוש כדאיתא בתיקון י"ח (דף ל"ו ע"ב): זוהר: ועוד אלן אינון מארי מתנן, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיהי עניא, דאנון (דברים טו יא) "פתוח תפתח", "נתון תתן" (שם ט), "הענק תעניק" וכו' (שם יד), עשרה אינון, והא אוקמוהו חבריא מארי מתניתין, ואלן אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהו, דאתמר בהון (תהלים מז ו) "נדיבי עמים" וגומר, דיין פתיחן בפתרנותא לגבי עניין, דאינון צדיק וצדק, דגמליו עמהון בגלותא גמילות חסדים, באורייתא דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב (שם מב ט) "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי", אורייתא דכתיב באורייתא דבעל פה, דמתריןיהו אתיהיבו, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) "מימינו אש דת למו". תרגום: ועוד אלו בעלי המתנות, שעושים גמילות חסדים עם השכינה שהיא עניה, שהם "פתוח תפתח", "נתון תתן", "הענק תעניק" וכו', עשרה הם, והרי פרשוהו החברים בעלי המשנה, ואלו הם ידי נדיבים מצד של האבות, שנאמר בהם "נדיבי עמים" וגומר,

והרוח תשוב אל האלוקים, על דרך שאמרו לעיל בתיקונים (ע"ו ע"ב) רוח הולך ולא ישוב פירוש, רוח מילוי אלהים [ראה השמטה בסוף הספר] חוזר לעילא, והוא הדעת הכלול ד' רוחין דעתידין להאיר על משיח, רוח חכמה בינה משיח, רוח דעת וכו' עיין שם. רוח דעת וכו' עיין שם.

שם) דרש, ותשבר כד, שהתורה נשתכחה בגלות, ואותו המשאיב יופיא"ל השר לא שאב ממעיין התורה, וכו'²⁵, כי ידוע דיופא"ל שר הקבלה, ולכן גימטריה "קבלה", כמו שכתבנו לעיל בתיקוני זוהר עיי"ש (י"א ע"ג)²⁶ (חמדת צבי).

ג. צווחין בנין דלתא ביחודא וכו', כי ידוע מספר הכוונות, בקריאת שמע נמשכים המוחין דגדלות בזעיר אנפין,

לקמן תיקוני זוהר (צ"ב ע"ב), סוד ותשבר כד יסוד, שבק כד על המבוע, גם כי ג' ווי"ן כל אחד נקרא כ"ד, הן סוד ע"ב, ויט אליו חסד האמור ביוסף, וכשנסתלק ת"ת [תפארת] ודעת מן יסוד, נשאר כד אחד מן מבוע מן יסוד עליון, ומיץ הגלגל סוד ו' כדלקמן (ק"ו ע"ב), אל הבור הקליפות כמו

שכתוב: זוהר פרשת כי תצא (עמוד תקל"ט) על גלות רביעי שהיא קליפת נוגה הרביעי, שנקראת בור, ונפל שמה שור, זה יוסף, סוד ו' עיי"ש²⁴. ונקרא עפר בסוד "ומקיים אמונתו לישיני עפר" שכתב האריז"ל על ניצוצות דגניזין בגווה, וזהו ופרץ הגלגל אל הבור וישוב העפר קליפה רבעית קליפה דאגוז הקשה, עד תהום על הארץ וכסהו בעפר, וחושך יכסה ארץ

פניני התיקון

זמן פמה חיות פותחות ידיהו, שפאמר בהם וידי אדם מתחת פנפיהם, ונתנות דורון לנשמה של אותו אדם מפמה מתנות טובות, מפמה דרגות של נבואה, ועל פלם נותנת לו השכינה מתנות, שפאמר בה "ישמח מלשה במתנת חלקו", משום שמתת אלהי"ם היא, ואותו שפאמר בו "פותח את ידיך" וכו', נותן לו פמה מתנות טובות ופרנסה לנשמתו ולגופו, וכלם שונכנסים, כשיוצאים מבית המלך, נותנים שלש פסיעות לאחור, שלא מחזירים פתפיהם לקדוש ברוך הוא, שאין דורון חביב לפני הקדוש ברוך הוא כדורון של השכינה.

- 24. ועיין תיקון ל' "נתיב קדמאה".
- 25. כלומר שכאשר לומדים תורת הסוד אזי המלאך "יופיא"ל שואב ממבוע העליון ליסוד - נהר, להשקות הגן - מלכות, וכיון שהוא המשאיב אינו שואב כי אם בלימוד חכמת הקבלה, תורת הזוהר הקדוש.
- 26. ובזוהר הקדוש שמות פרשת פקודי (דף רמ"ז

את ידיך" וכו', זהב ליה פמה מתנן טבין, ופרנסה לנשמתיה ולגופיה, וכלהו דעאליו, פד נפקין מבי מלכא, יהבין תלת פסיעו לאחורא, דלא חזרין פתפיהו לגבי קודשא בריה הוא, דלית דורנא חביבא קדם קודשא בריה הוא כדורנא דשכינתא. תרגום: ועוד, רבון העולם, קבל את הדורון שלהם, שהיא מתנה טובה שעולה עליהם, שפאמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אלו הם שהיו עושים צדקה עמה, שהיא צ' תשעים אמינים, ד' ארבע קדשות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חמשי תורה. מיך וידי אדם, שהם חסד וגבורה, היו יוצאים מאדם שהוא העמוד האמצעי לקבל את הדורון שלהם, ונותנים אותו למלך. שאלו שלא עושים גמילות חסדים עם שכינתו בגלות, והם קמפצנים אליה, הדורון שלהם נמסר לללב, ואת הדורון של השכינה צריך לעשות בשבילה מאותו חביב שיש לו, כמו שבארוהו בעלי המשנה, "ואהבת את ה'" וגומר, באותו שהוא חביב עליך. באותו

במילוי אלפין כזה אל"ף ה"א וא"ו ה"א גימטריא קול, אין נמשך לזעיר אנפין להיות ראוי לזיווג, ועל כן ואין עונה, וזהו אז יקראוני ולא אענה, אז - זיווג זעיר ונוקבא הנקרא "א"ז", ח' אותיות, דיחוד הו"ה אדני משולבים ביחד, כמו שאמר בתיקון י"ט (דף ל"ח ע"ב) (באר יצחק).

ויש בו דעת שראוי לזיווג בסוד וידע אדם את אשתו, וידוע כי אין זיווג זעיר ונוקבא בא אלא על ידי סודות התורה שהם במוחין, כמו שכתבתי זה בהרבה מקומות, ולכן כשאין עוסקים בסודות התורה אז צועקים שמע ישראל, ואין קול ואין עונה, כי דעת זעיר אנפין, שבו שם אהו"ה

פניני התיקון

שְׁלוֹם סְבִיבוּ. וְהַשְׂרָפִים הִלְלוּ כְּשִׁנוּסְעִים וְנִרְאִים, נִכְנָעִים אוֹתָם שְׂרָפִים נְחֹשִׁים שְׂוִיָּצָאִים מֵאוֹתוֹ נִחַשׁ שְׁגָרָם מֵוֹת לְכָל הָעוֹלָם.

זוהר: האי חיותא קדישא קיימא פד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, פדן שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדף אבתרה ואדבק בה, הכי יחבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גדפייהו, אליו שרפים דתחותה, פדן פלהו בטשי בגדפייהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת.

תרגום: החיה הקדושה הזו עומדת פשנשמה עולה ומגיעה אליה, ואז שואלת אותה בסוד החכמה של אדונו, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה והשיג (בה) - כך נותנים לו שכרו. ואם יכל להשיג ולא השיג - דוחים אותו החוצה, ולא נכנסת, ועומדת תחת אותו ההיכל בבושה. וכשמרימים כנפיהם השרפים הללו שתחתיה, אז פלם מפים בכנפיהם ושרפים אותה, ונשרפת ולא נשרפת, ועומדת ולא עומדת, וכך נדונית בכל יום, מאירה ולא מאירה.

זוהר: ואף על גב דעובדן טבין אית לה, בגין (בראשית קל"ב) דלית אגרא בההוא עלמא, פאיינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתפללא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא לאגרא, דאינון דידיעי חכמתא, לאסתפללא ביקרא דמאריהון. זכאה חולקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתבי, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה (כי סתם חכמה הוא סודות התורה, אור החמה, בשם הרמ"ק

ע"ב): בהיכלא תנינא יש שם חיה קדושה יופיא"ל [גימטריה קבל"ה, הרב משה זכותא] שמיה, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא, לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה. [והוא היה רבו של משה רבינו עליו השלום, פדוע.

זוהר: האי חיותא, קיימא למתבע אגרא מעם קודשא בריך הוא, למיהב לכל אינון דרדפי בתר פל מאריהון דחכמה, ואפילו מפל בר נש, ואולפי חכמתא למנדע למאריהון, וההוא אגרא דיהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע למאריהון.

תרגום: החיה הזו עומדת לתבע שצר מעם הקדוש ברוך הוא, לתת לכל אותם שרודפים אחר בעלי החכמה, ואפלו מפל אדם ולומדי חכמה לדעת את רבונם, ואותו שצר שנותן לבני אדם שרודפים אחר החכמה להכיר את רבונם. זוהר: דכד נפק בר נש מהאי עלמא, האי חיותא נפקא על ד' שרפים מעפפיו, וטאסת קמיה, ולא שביק פל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא אחרא, למקרב בהדיה, [ואף על פי שיהיה חיב, יצילהו שלא יצטרעוהו פעת, ונקח לא ינקח חס ושלום, שאין משוא פנים למעלה ויטהרוהו מסיגי מעשיו, אור החמה בשם הרמ"ק זכרונו לחיי העולם הבא. וכמה אינון שליחו דשלם, סחרניה. ואלין שרפים פד נטלין ואתחזיון, אתפפין אינון שרפים נחשים, דנפקו מההוא נחש דגרים מותא לכל עלמא.

תרגום: שפשייצא אדם מן העולם הזה, החיה הזו יוצאת על ארבעה שרפים מעופפים וטסה לפניו, ולא נותנת לכל אותם שומרי החקים שבצד האחר לקרב אליו, וכמה הם שליחים של

ד. **עיין אור הנערב לרמ"ק** (ח"א פ"א) (ניצוצי זוהר).

ה. **ואין קול ואין עונה**. רוצה לומר קול דקריאת שמע כמו שאומר לעיל ב' ב' את הקול קול דקריאת שמע כו', ואין עונה

דכתיב אז כו' דאז הוא קריאת שמע ותפלה כנ"ל וכמו שאומר לעיל למ"ד א'. ותיקון הזה הוא סיום תיקון הקודם אלא שמציין בתיבת בראשית (גר"א). ואין קול ואין עונה²⁸, בסוד כי עוף השמים יוליך את

הקול, ובעל כנפים יגיד דבר, דהקול דקריאת שמע ותפילתן של ישראל, רכיב על צדיק

חי עולמים, ועיין שם בביאורנו, שהבאתי מדברי מרן, (בהקדמה לפרי עץ חיים) דיסוד דזעיר אנפין שהוא סוד הצנור, שעל ידו יורד השפע לישראל, מעילא לתתא, על ידו עולה הקריאת שמע ותפלה של ישראל מתתא לעילא, בסוד אור ישר ואור חזון,

- בתפלה דשם אז תקרא וה' יענה כמו שאומר לעיל למ"ד א' ושאר מקומות, ודווקא באז

דהוא יחודא כמו שאומר סוף ח"א א' ב' אז הייתי בעיניו כו'²⁷ - אז ושלום עיין שם מה שאין כן מאן דפגים אות ברית דגרים לההוא נהר והוא קריאת שמע, ולההוא גן והוא תפלה. וזהו שאמר בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי כו', וזה שאומר הדא הוא

פניני הרניקון

זכרונו לחיי העולם הבא] ואדם יפיק תבונה. תרגום: ואף על גב שיש לה מעשים טובים, משום שאין שָׁכַר באותו העולם כמו אותם שמשפּתדלים בחכמה להסתכל בכבוד רבונם, ואין שעור לשָׁכַר של אותם שיוֹדעים החכמה להסתכל בכבוד רבונם. אֲשֶׁרִי חִלְקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁפָתוֹב (משלי ג) אֲשֶׁרִי אֲדָם מִצָּא חֲכָמָה וְאֲדָם יִפִּיק תְּבוּנָה. (זהר חלק ב' רמז:).

זמן, והנה ה' מְלַף על כל האַרְץ ביום ההוא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשָׂמוֹ אֶחָד. כְּשֶׁנִּדְבַקְתָּ הַשְּׂכִינָה בְּצַדִּיק, אֲזַי הוּא הַיְחוד. שְׂפָף לְמַדְנֵי בְּסוּד שֶׁל קְרִיאתָ שְׁמַע, שְׂצָרִיף אֲדָם לַיְחוד לְאַדוֹנֵנוּ וּלְקוֹשֶׁר קִשְׁרֵי הַאֲמוּנָה בְּרִצּוֹן הַלֵּב.

וכד מטי לְאֶחָד אֲבָעֵי לִיה לְכוּנָא בְּא' סְתִימָא עֲתִיקָא (ס"א עמיקא) דְּכֵלָא וְח' תְּמַנְיָא דְרִגִּין עֲלֵאִין מִחֲכָמָה עֲלֵאָה עַד צַדִּיק. וְד' רִבְתָּא אֲתַדְבְּקוּתָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְּאִיהִי חוֹלְקִיָה דְדוּד דְּאֶקְרִי עֵנִי וְאֲבִיוֹן כִּד אֲתַדְבְּקַת לְאִינוֹן דְרִגִּין דְלַעֲיָלָא דְרִמִּיזוֹן בְּא"ח. כְּדִין אִיהִי רִבְתָּא וְעֲלֵמָא כּוּלְיָהּ יִנִּיק מִינָהּ וְאִינוֹן שְׂדִים דְּאִינוֹן (שיר השירים ח') כְּפִמְגִדְלוֹת אֲזַי הִיִּיתִי בְּעֵינֵי כְּמוֹצָאֵת שְׁלוֹם.

וּכְשֶׁמִּגִּיעַ לְ"אֶחָד", צָרִיף לוֹ לְכוּן בְּא' נִסְתַּתְרַת עֲתִיקָה [עמקה] שֶׁל הַכֵּל, וְח' - שְׁמוּנָה דְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת מִחֲכָמָה עֲלִיוֹנָה עַד צַדִּיק. וְד' גְּדוּלָה - הַתַּדְבְּקוּת שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא חֲלָקוֹ שֶׁל דוּד שְׂנַקְרָא (תהלים פו) עֵנִי וְאֲבִיוֹן, כְּשֶׁנִּדְבַקְתָּ לְאוֹתָן דְרָגוֹת שְׁלֹמְעֵלָה שְׁרַמּוּזוֹת בְּא"ח. אֲזַי הִיא גְּדוּלָה וְכֵל הָעוֹלָם יוֹנֵק מִמֶּנָּה, וְאוֹתָם שְׂדִים שְׁהֵם כְּפִמְגִדְלוֹת, (שיר ח) אֲזַי הִיִּיתִי בְּעֵינֵי כְּמוֹצָאֵת שְׁלוֹם.

28. ועיין לעיל בהקדמה (דף ב: ודף ג:).

27. ובהקדמת הזוהר (דף יא ע"א): תָּא חַזִּי דְסַמִּיף לִיה (זכריה י"ד) וְהִיָּה יִי לְמִלְף עַל כָּל הָאֶרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִי אֶחָד וְשָׂמוֹ אֶחָד כְּגִין דְּעַד הַשְׁתָּא כִּד יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא שְׂכִינְתָּא עִמְהוֹן וּמִלְכָּא בְּלֵא מְטְרוּנִיתָא לְאוֹ מִלְכָּא אִיהוּ. אֲבָל הַהוּא זְמַנָּא וְהִיָּה יִי לְמִלְף עַל כָּל הָאֶרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִי אֶחָד וְשָׂמוֹ אֶחָד, כִּד אֲתַדְבְּקַת שְׂכִינְתָּא בְּצַדִּיק כְּדִין הוּא יְחודָא דְהַכִּי אוֹלִיפְנָא בְּרִזָּא דְקִרְיַת שְׁמַע דְבָעֵי בְּרַ נֶשׁ לַיְחודָא לְמֵאֲרִיָּה וּלְקוֹשֶׁרָא קוֹשְׁרֵין דְמַהִימְנוּתָא בְּרַעֲיוּתָא דְלְבָא.

בא רָאָה, שְׁסַמוּף לוֹ (זכריה י"ד) וְהִיָּה ה' לְמִלְף עַל כָּל הָאֶרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשָׂמוֹ אֶחָד. בְּגִלְל שְׁעַד עֲכָשׁוּ, כְּשִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּת - שְׂכִינָה עִמְהֵם, וּמִלְף בְּלִי גְבִירָה אִינוֹ מִלְף, אֲבָל אוֹתוֹ

עיינ שם, ולזה אמר הכא, דהפגם שישאל פוגמים ביסוד צדיק חי עולמים, גורם דישאל צווחין בקריאת שמע ותפלה, ואינו עולה למעלה, ואין קול ואין עונה, להוריד לתתא משאלותינו, בעונותינו הרבים (באר לחי ראי).

ו. והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה כו' ומאורייתא דבכתב ולא משתדל בהון ואמר דלא כו'. כך צריך לומר, ולא גרסינן וגרים, ולמעלה צריך לומר קודם דאסתלק. והענין, שקבלה הוא מעין יו"ד²⁹ שממנו יוצא הנהר והגן, תורה שבכתב ובעל פה, ועיין לעיל (ע"ו ב'), ווי לון מאן דגרמין כו' דאלין דעבדין לאורייתא יבשה ולא בעין

הוא מחכמתו וכמו שכתוב שמה מים כו' יפוצו מעינותיך כו'. ואמר כאלו אחזר עלמא. כמו שאומר לעיל (ע"ו ב') והארץ היתה תהו דגרם לה למהוי יבשה, תהו דאסתלקת כו', ורוח אלקים כו', (עיינ שם), והענין שבזמן [הזה] הוא עולם התהו בלא תורה ובלא משיח, ואינון גרמין דיזיל משיח, כמו שאומר שם (גר"א). והכי מאן דגרים. באומרו אין צריך ללמוד קבלה, כי עיקר או"ר זרוע לצדיק הם רזי תורה, כי או"ר, רז אתקרי, ועל ידי רזי תורה, היסוד הנקרא רזא, מתמלא אור המוחין זרע קודש, ואם יחסר יסתלק נביעו מההוא נהר שהוא יסוד זעיר אנפין, ומה תועלת

הוא דכתיב (משלי א כח) "אז יקראונוני ולא אענה".

והכי מאן דגרים ודאסתלק קבלה וחקמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון, ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא, בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר

באומרם שמע ישראל ביחודא, אם אין הטיפה שבה מתייחדין (כסא מלך).

ז. ובתלמודא, עיין זוהר בהעלותך (קנ"ב), ווי לההוא בר נש, דאמר דהא אורייתא אתא לאתחזאה ספורין בעלמא, ומלין דהדיוטי, דאי הכי אפי בזמנא דא אנן יכלין למעבד אורייתא במלין דהדיוטי ובשבחא יתיר כו' (ניצוצי זוהר).

ח. כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן, וכמו שנאמר לעיל,

לאשתדלא בחכמה בקבלה דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו י' מינה ואשתארת ב' יבשה ווי לון דגרמין כו', ועיין לעיל (ל"ח א') כל צינורין אינון אתשקיין מן את ר', דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן, ואיהו צינור דנפיק ממעיינא דמיא דאיהו י' ומיניה אתפשטא ה' דאיהי ים עילאה והן חכמה וקבלה, חכמה - בחכמה, וקבלה - בבינה, דהוא ים דמקבל ממנו, והוא מה שמקבל מאחר, וחכמה

פניני הרניקון

העליון, עיי"ש. (ועיין תיקון י"ט דסלקא באורא, ועיין פע"ח ש' ח"י פ"ב).

29. ועיין לעיל (תיקון מ') בביאור באר לחי רועי שביאר דתורת הסוד היא מהשורש

הנעלם פרשת תולדות דף ק"מ ע"א) יהי או"ר
יהי ר"ז עיין שם, וביאור הדברים הוא על
פי מה שכתוב. (לעיל דף ט"ז ריש ע"ב) ויאמר
אלקים יהי אור ויהי אור, מהכא איהו
שירותא לאשכחא
גניזין איך איתברי
עלמא וכו', ועיין שם
(בד"א) שמפרש דרוצה
לומר למצוא אוצרות
וסודות עליונות עיין
שם והנה נמשך הקרא
הוא והארץ היתה תהו
ובהו וגו', ויאמר
אלהים יהי אור ויהי
אור, ומבואר, דתיקון
העולם היה בכח
התגלות סודות
העליונים וסתרי תורה,

שנקרא אור, נתקן ענין התהו ובהו, שהיה
קודם התיקון, ולזה אמר הכא, שמי שאינו
נותן לב להבין סודות התורה, שזהו עיקר
תיקונו של העולם, נחשב כאלו אחזר
העולם לתהו ובהו, וכאמור (באר לחי ראי).

יב. וגרים ענינותא בעלמא ואורך
גלותא, ואז מתלבשים יהו"ה איהו דן
דאתלבש בתהו ובהו חשך ותהום, וכן
בדף ס' ע"ב מתלבש בתהו ובהו חשך
ותהום כביכול אתוון אינון בפירודא ולא
מתיחדין וכו', וזה גרם הגלות כמו שאמר
שם, ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו
קבלה, או חבר או מתוך הספרים
ומתרושל, גורם אורך גלותא, ובפירוש
אמר אליהו לרבי שמעון דבהאי ספר
הזוהר יתפרקון מן גלותא כד אתגליא
בדרא בתראה, ועוד שנה ופירוש דבריו
פעמים ושלש, בגין דעתידין למטעם
מאילנא דחיי, האי ספרא דאתגלייא בסוף

דנהר הוא מקור הנביעו של השפע
הנמשך מאורייתא שבכתב לאורייתא
שבעל פה, ואמר הכא כי הנביעו דמיא
שהוא הנהר העליון הנמשך מאורייתא

שבכתב לאורייתא
שבעל פה הוא חכמת
הקבלה, כמו שכתב
(לעיל תיקון מ' דף פ'
ע"ב) דחכמת הקבלה
הוא אבני שיש טהור,
דמנהון נפיק מיין
דכיין להשקות את
הגן עיין שם,
ובביאורנו שם (באר לחי
ראי).

ט. ומההוא גן וכו'
- בבהגר"א שקבלה
הוא מעיין שממנו יוצא

הנהר והגן תורה שבכתב ותורה שבעל פה
(עיין לעיל ת"ל) אינון דעבדין לאורייתא
יבשה ולא בעאן לאשתדלא בחכמה
דקבלה דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה
כו'. ואורך גלותא (ניצוצי זוהר).

י. טב ליה דלא אתברי, ולא יוליף
אזהיא אורייתא דכתב ובעל פה, אם
היה עם הארץ יותר טוב לו, כי אינו פוגם
אם אינו לומד קבלה, כי אין לטייל בפרדס
קודם שימלא כריסו בשר ויין, אבל מאן
דאוליף תורה שבכתב בשר לחמה של
תורה, ושתה יין תורה שבעל פה, עונשו
כל כך גדול אם לא ילמוד קבלה, ואדרבה
פוגם בלימודו וטב ליה דלא יוליף ליה, כי
אחזר עלמא ליסוד שבירת הכלים
שמגביר הקליפות כשהנהר והגן יבשה,
דמנע הטיפה רזי תורה מהם (כסא מזל).

יא. דאתחשב ליה כאלו אחזר
עלמא לתהו ובהו. עיין (בוהר במדרש

וּמַהְהוּא גִּן^[ט], וְיִי לִיָּה טַב
לִיָּה דְלֹא אֶתְבְּרִי בְּעֵלְמָא^[י]
וְלֹא יוֹלִיף תְּהִיא אֲוִרִייתָא
דְּבִכְתָּב וְאֲוִרִייתָא דְּבַעַל
פֶּה, דְּאֶתְחַשֵּׁב לִיָּה כְּאֵלוֹ
אֲחֹזֵר עֲלֵמָא לְתַהוּ וּבַהוּ^[יא],
וְגָרִים עֲנִיּוֹתָא בְּעֵלְמָא
וְאֲוִרְךָ גְּלוּתָא^[יב].

דגרמין עניותא וחרבא וביזה וכו',
ואסתלק רוח ממשיח עיין שם, ובביאורנו
שם. ואורך גלותא, כי בהתגלות חכמת
הקבלה תלוי קץ הגאולה, וכמו שכתב

ברעיא מהימנא (נשא דף
קכ"ד ע"ב) דבההוא ספר
הזהר, יפקון ביה מן
גלותא ברחמי עיין שם,
ועיין לעיל סוף תיקון
שתיאתא (דף כ"ד ע"א)
דבחבורא דילך כד
יתגלי לתתא בדרא
בתראה בסוף יומיא,
בגינייה וקראתם דרור

בארץ עיין שם, ובביאורנו שם. (באר לחי
רא). ואורך גלותא וכו', עיין רעיא מהימנא
נשא (קכ"ד) דעתידין ישראל למטעם
מאילנא דחיי דאיהי האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלותא ברחמי כו' (ניצוצי זוהר).

יג. מאן תדשא הארץ. רוצה לומר
דלמעלה מיניה כתיב ויקרא אלקים
ליבשה ארץ - אלמא דארץ נקראת כל זמן
שהיא יבשה ואם כן מאן תדשא והשיב ר'
שמעון דלא כן, דארץ נקראת בנביעו דבה
והכי קאמר ותראה היבשה בההוא יחודא
ואז ויקרא אלקים ליבשה ארץ ולמקוה כו'
ומה שאמר יבשה - דקודם הוה יבשה,
קודם תשובה, ואמרה התורה ותראה
היבשה ויקוו המים שיחזור ואז השי"ת
יקבלו וזהו ויקרא אלקים הבטחת הקבלה
ואז תדשא הארץ דשא כו' כמו שמפרש
והולך ונהר דהוה חרב כו'. כשיטתו
בתיקון מ"ב דמקוה הוא בת"ת והוא
הנהר תורה שבכתב (גרא). מאן תדשא
הארץ, אם היא יבשה שאינם לומדים
הקבלה, בלי מים לא יצמח דשא. (כסא
מלך). מאן תדשא הארץ, פירוש כיון

יומיא, וביה יפקון מן גלותא, ומגודל
העונש רחמנא לצלן שכתב כאן, ובדף
ע"ו ע"ב ווי ליה, טב ליה דלא יתברי, ולא
יוליף וכו', ממנו יודע גודל החיוב, וגודל

השכר למי שלומד
הקבלה, כי לימוד
הזוהר בגירסא בעלמא
בונה עולמות, וכל שכן
אם יזכה ללמוד ולהבין
פירוש מאמר אחד,
יעשה בו תיקון למעלה
בשעה אחד מה שלא
יעשה בלימוד הפשט
שנה תמימה, ואין צורך

להאריך בראיות לזה המפורשים מפי
גבורות הקדוש עליון האר"י זלה"ה, גם
מאמר זה מורה באצבע כל דברי הרב
זלה"ה למדקדק בו, כי קים לן תורה מגנה
ומצלה אפילו בעידנא דלא עסיק ביה,
ואיך אמר טב ליה דלא יוליף ההוא
אורייתא דבכתב ודבעל פה, שהיא משנה
וגמרא, שאין לך מדה טובה הימנה, אלא
ודאי לימודו כל השנה אינו כלום, אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי
שקול הוא כנגד כולם, וזה שאמר וגרים
דלא ישתדלון בהון, דוק מינה, הא אם
ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו, אפילו
יום לשנה, תורתו כולה עושה פירות
למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה' שעה
אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן
עולם הבא, מבני היכלא דמלכא, ויהיה
מרואי פני המלך היושבים ראשונה
במלכותא דרקייעא, ודי בהערה זו למי
שחננו ה' בינה והשכל (כסא מלך). וגרם
עניותא בעלמא ואורך גלותא, וכמו שכתב
לעיל תיקון ל' (דף ע"ג ע"ב) דאלין דלא בעו
לאשתדלא בחכמת הקבלה, ווי לון

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא

הָאָרֶץ דְּשָׂא" וכו' (בראשית א

יא)^[1], אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,

אָבָא, וְהָא קָרָא לִיה

"יַבְשָׁה", מָאן "תְּדַשָּׂא

שמבואר בזוהר הקדוש ח"א על פסוק ארצות החיים, שהוא לשון רצוי, ארצה ארצ'ך, ונראה בסעייתא דשמיא הענין: אם האדם חזר בתשובה, שבה נשלם שם הוי"ה שמספרו כ"ו,

בסוד תשובה תשוב ה"א, ובסוד שובה ישראל עד ה' אל'ך, אז יחסר מן מספר "יבשה" מספר כ"ו, וישאר מספר "ארץ" (פירוש בניהו). קרא לה ארץ, רוצה לומר דארץ נקראת רק כשאינה יבשה, ויש נביעו דמיא שראויה לצמוח בה זרעים, היתה זאת מאתו יתברך שמו בשעת בריאת העולם, ויקרא אל'ים ליבשה ארץ, ורוצה לומר דבמה דהיה המלכות תחלה בבחינת יבשה שאינה מגדלת זרעים,

מכל מקום נתן בה הקדוש ברוך הוא בשעת בריאת העולם נביעו דמיא שתהיה המלכות ראויה לקבל זרעים ולצמוח דשאים בבחינת תדשא הארץ וגו' וכדמפרש ואזיל (באר לחי ראי).

טז. בההוא זמנא מה כתיב ויאמר כו' לזנוהי. לתלמידי חכמים נשמות מכסא דשם נהורא דאורייתא, ולבעלי מצוות ורוחין כו' דשם פקודא דעשה וכמו שאומר לעיל ריש תיקון ל"ח, ולעמי הארצות נפשין, והן ג' דרגין דפסוק זה. דשא - והן חציר לבהמה דהוא דמקנן בעשיה. עשב מזריע זרע -

שדרשת ונהר יחרב ויבש שענין היבשה הוא מה שאין לומדים חכמת הקבלה שעל ידי זה המלכות שהוא סוד הארץ היה יבשה בלי נביעו דמיא, ואם כן כיון

שלא קבלו עדיין התורה ולא האירה חכמת הקבלה בעולם, אם כן הרי היתה הארץ שהיא המלכות בלי מים, איך צמחה דשא? (באר לחי ראי). תדשא וכו', בבהגר"א דרצה לומר שלמעלה מיניה כתיב ויקרא אלהים ליבשה ארץ אלמא דארץ נקראת כל זמן שהיא יבשה ואם כן מאן תדשא והשיב רבי שמעון דלא כן דארץ נקראת בנביעו דבה והכי קאמר ותראה היבשה בההוא יחודא ואז ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה

כו', ומה שכתב יבשה דקודם הוי יבשה קודם תשובה ואמרה התורה ותראה היבשה ויקוו המים שיחזור ואז ה' יתברך יקבלו כו', עיין שם (ניצוצי זוהר).

יד. בתיובתא נחית לה נביעו, כי על כל פשעים תכסה אהבת התורה אם יתקן קלקולו וישוב ללמוד קבלה, תחזור להיות ארץ מרוצה להריץ פירותיה הם הנשמות קדושות, על ידי מקוה המים יסוד שנתמלא או"ר זרוע בר"ז וסוד תורה קבלה. (כסא מלך).

טז. ומה דהוה יבשה קרא לה ארץ. פירוש "ארץ" לשון רצוי ורצון, וכמו

הָאָרֶץ וְיָדָהּ. אָמַר לַיהוָה, בְּרִי, הָכֵי אוֹלֶיךָ תִּיּוֹבְתָא לְכֹל בְּנֵי עֲלְמָא, דְּאִם פִּר נִשְׁ יַחְזוּר בְּתִיּוֹבְתָא, נְחִית לָהּ נְבִיעוּ דְּאִם תִּלְקִי, וּמַה דִּתְהוּה יִפְשָׁה קְרָא לָהּ אָרֶץ, וְנִהָר דִּתְהוּה חָרֵב וַיִּבֶשׁ קְרָא לַיהוָה מְקוּהַ הַמַּיִם וַיִּמַּיֵם, הִדְא הוּא דְכָתִיב (שם י) "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אֶרֶץ וְלַמְקוּהַ הַמַּיִם קְרָא יַמִּים",

דהוא לעבודת אדם דמקנן ביצירה. כל כך במעלתן הם נקראים דשאים עץ פרי - תלמידי חכמים כמו שמפרש ועשבים, ונשמות הצדיקים שהם גדולים והולך עץ פרי דא כו' (גר"א).

יז. נשמתין דאתגזרו וכו', נודע כי ואמר מאן אשקי ורוי בה אילנין ודשאין ועשבין מעין גנים

נשמה מבינה דמקננא בבריאה הנקרא עולם

הכסא, רוח מזעיר אנפין המקנן ביצירה

עולם המלאכים, נפש מן מלכות דמקננא

באפן, וכמו שאמר בדף י"ח סוף ע"ב וכולם

מתעברת בהם מלכות קודם שיכנסו בגופות

הצדיקים, וזה שאמר לאפקא זרעין ואיבין

הם פירותיה (כסא מלך). והכי מאן דגרים וכו'

אלין נשמתין דאתגזרו וכו', כי ידוע נפש רוח

ונשמה שבאים מעולמות בריאה יצירה

עשייה כולם מתעברת בהם מלכות תחילה

קודם שיכנסו בגופות הצדיקים, וזה שאמר

לאפקא זרעין ואיבין הם פירותיה (באר יצחק).

דאינן נשמתין וכו', עיין לעיל (בהקדמה דף א'

ע"א) שהמלכות מינה פרחין נשמתין

דצדיקיא עיין שם ובביאורנו שם, ועיין לעיל

(תיקון י"ד דף ל' ע"א) ושכינתא איהי ארעא

דביה גדלין וצמחין אילנין עשבין ודשאין דאינן

תלמידי חכמים, ועיין שם בביאורנו שהבאתי מדברי הזהר

דנשמות התלמידי חכמים שאינם נשמות גדולות

נשמתין וכו', עיין לעיל (בהקדמה דף א'

ע"א) שהמלכות מינה פרחין נשמתין דצדיקיא

עיין שם ובביאורנו שם, ועיין לעיל (תיקון י"ד דף ל' ע"א)

ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אילנין עשבין

ודשאין דאינן תלמידי חכמים, ועיין שם בביאורנו

שהבאתי מדברי הזהר דנשמות התלמידי חכמים

שאינם נשמות גדולות נשמתין וכו', עיין לעיל

(בהקדמה דף א' ע"א) שהמלכות מינה פרחין נשמתין

דצדיקיא עיין שם ובביאורנו שם, ועיין לעיל (תיקון י"ד דף ל' ע"א)

ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אילנין עשבין

ודשאין דאינן תלמידי חכמים, ועיין שם בביאורנו

שהבאתי מדברי הזהר דנשמות התלמידי חכמים

שאינם נשמות גדולות נשמתין וכו', עיין לעיל

(בהקדמה דף א' ע"א) שהמלכות מינה פרחין נשמתין

דצדיקיא עיין שם ובביאורנו שם, ועיין לעיל (תיקון י"ד דף ל' ע"א)

ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אילנין עשבין

ודשאין דאינן תלמידי חכמים, ועיין שם בביאורנו

שהבאתי מדברי הזהר דנשמות התלמידי חכמים שאינם נשמות גדולות

בְּהוּא זְמַנָּא דְאַתְקֵרִי

אַרְיָן מַה בְּתִיב בִּיה (שם יא)

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשֵּׂא

הָאָרְיָן", לְאַפְקָא זְרַעִין

וְאִיבִין דְּאִינִין נִשְׁמָתִין (דף

פב ע"ב) כָּל חַד לְזַנְיָהוּ יוֹי,

אַלִּין נִשְׁמָתִין דְּאַתְגְּזֵרוּ

מִבּוֹרְסֵי יְקָרְיָהוּ יוֹי, וְאַלִּין

רוּחִין דְּאַתְגְּזֵרוּ מִמְּלָאכִים,

וְאַלִּין נִפְשִׁין דְּאַתְגְּזֵרוּ

מֵאוּפְנִים, כָּל חַד אִפִּיק

לְזַנְיָהוּ לְכָל חַד כְּדָקָא

יְאוּת, "עֵץ פְּרִי" דָּא

תְּלָמִיד חָכָם, "עוֹשֶׂה פְּרִי"

דָּא בַת זַוְנְיָה, לְכָל חַד

כְּדָקָא יְאוּת (כל חר אפיק לזנוי).

דאיהו חכמה ועיין שם

בביאורנו דחכמת

הקבלה הוא סוד מעיין

הנובע להשקות הארץ

שהיא המלכות לצמוח

ולהוציא ולגדל

הדשאים והעשבים

והאילנות, עיין שם.

נשמתין דאתגזרו

מכורסי יקריה וכו',

רוצה לומר כי נפש רוח

ונשמה של הצדיקים

שבאים מעולמות

בריאה, יצירה ועשייה

כולם מתעברת בהם

המלכות תחלה קודם

שנכנסו בגופן של

הצדיקים (באר לחי ראי).

יח. ועוד עץ פרי,

הוא תפארת אילן

הקדוש שעושה פרי על

ידי היסוד, שהוא הנותן

זרע הארץ מלכות,

אשר זרעו בו היא

מתעברת בזרע הנזכר

להוליד נשמתו דכל זרעין, שפע כל

העשר ספירות כלולים בה על יסוד

המושכם אליה (כסא מלך). ועוד עץ פרי דא

עמודא דאמצעיתא, הוא תלמיד חכם כמו

שכתב לעיל (תיקון כ"א דף ג"ט ע"ב) דאות ר'

של השם הויה נקרא עץ עיין שם

ובביאורנו שם (באר לחי ראי).

כאלו ממעט כו' והחמירו שאין לו חלק לעוה"ב (ועיין סבא פ' משפטים ובפ' בראשית י"ג א' (גר"א)).

לא תוהו, עיין סודו תיקון י"ח דף כט ע"ב, דכשהשכינה בתוך תוהו אין זיווג וכו', ועיין לעיל (ג"ח ע"ב בתיקונים), כמו שאמרו מאן דפגים, כבר מבואר לעיל סוף תיקון הקודם, ועיין רעיא מהימנא פרשת צו (עמוד מ"ח), ועיין לקמן (קכ"ג ע"א) וזוהר הקדוש פרשת יתרו (ס"ה ע"ב) (חמדת צבי). לא תהו כו'. דאחזר עלמא לתהו ובהו (גר"א). הה"ד לא תהו בראה לשבת יצרה, וכמו שדרש [לעיל תיקון י"ט דף ל"ח ע"א] פסוק זה לסוד זה עיין שם ובביאורנו שם (באר לחי ראי).

כד. כאלו אחזר ליהוה ארץ יבשה, וכמו שכתב [בזהר בהקדמה דף י"ב ע"ב] דכל מאן דאתעסק בפריה ורביה גרם לההוא נהר למהוי נביע תדיר ולא יפסקון מימוי וכו' ונשמתינ חדתין מתחדשין ונפקין מההוא אילנא וחילין סגיאינ אתרביאו לעילא בהדי הני נשמתינ וכו' ומאן דאתמנע מפריה ורביה גרם לההוא נהר דלא נגדין מימוי דפגים קיימא קדישא בכל סטרינ וכו' עיין שם (באר לחי ראי).

כה. ומנע ברכאן מינה, כי העוסק

יט. עושה פרי דא צדיק וכו', רצה לומר, דעץ שהוא זעיר אנפין עושה פרי על ידי יסוד נשמות הצדיקים, וכמו שכתב [בזוהר פרשת פקודי דף כר"ג ע"ב] דנשמותיהן דצדיקיא אינין פירין דקודשא בריך הוא, עיין שם, והיינו שעל ידי היסוד צדיק שלו הוא נותן ומשפיע נשמות הצדיקים שזה הוא עיקר זרע להארץ שהיא המלכות וכאמור (באר לחי ראי).

כ. עיין לעיל (תכ"ב ס"ה א') "לעולם ירשו ארץ", ודא איהי שכינתא דאתמר בה "והארץ הדום רגלי" כו' (ניצוצי זוהר).

כא. דכ"ז זרעין אתכלילין בה וכו', שהמלכות מתעברת על ידי קבלת שפע כל הי' ספירות הנמשך עליה

על ידי היסוד צדיק בזרע הנ"ל להוליד נפש רוח נשמה מכל דרגן עלאין ותתאין (באר לחי ראי).

כב. והכא פקודא כו'. במאמר החמישי הזה והוא תיקון זה, שתיקון הקודם במאמר הרביעי יקוו המים בת"ת דהוא איש דתמן, ותיקון זה הוא כמ"ה תמן יב"ש וכמו שמפרש והולך ומאן דאתבטל מפריה ורביה כאלו אחזר כו', דבפקודא דפריה ורביה הוא גורם יותר מביחודא וקבלה וכל הפקודין וכמו שאמרו וכל מי שאינו עוסק בפריה ורביה

ועוד, "עין פרי" דא עמוּדא דאמצעיִתא^[ט], "עושה פרי" דא צדיק^[כ], "אשר זרעו בו על הארץ" דא שכינתא^[כא], דכל זרעין אתכלילין בה^[כב], והכא פקודא דפריה ורביה^[כג] למעבר אפין וזרעין, הדיא הוא דכתיב (ישעיה מה יח) "לא תהו בראה לשבת יצרה" וכו', ומאן דאתבטל מפריה ורביה, כאלו אחזר להתיא ארץ יבשה^[כד],

גבוה עונשו גדול יותר, כי עושה פגם ברום המעלות, וענשו גדול מאדם שפל המדרגות (באר לחי ראי).

כז. מאן דפגים לתתא פגים לעילא,

וכמו שכתב לעיל (תיקון

כ"א דף ס' ע"א) מצות

פריה ורביה דא

שכינתא, ועיין שם

בביאורנו דמצות פריה

ורביה הוא לצורך

תיקון השכינתא, וכל

ענין הכתוב לא תהו

בראה לשבת יצרה,

הכוונה לענין תיקון

המלכות עיין שם ולזה

אמר מאן דפגם במצות

פריה ורביה בגשמיות

לתתא שעליו נאמר לא

תהו בראה וגו', גרם

הפגם על ידי זה

למעלה בהמלכות

וכאמור (באר לחי ראי).

כח. לאתר וכו',

היינו מלכא עלאה

ששרשו היא ספירת

התפארת, וכך ענין

הכתוב ונהר יוצא

מעתן, פירוש שהשפע נמשכת מעדן שהוא עולם הבינה הנקרא אבא להנהר שהוא עולם הבינה הנקרא אמא ונקרא יובל, להשקות את הגן, היינו התפארת הנקרא עץ חיים, ולכך נקראת שפע זו חיי המלך (זו הזוהר).

בפריה ורביה להכין גוף לנשמה, גם יסוד יצטרך להכין נשמה לאותו גוף ולמוסרה למלכות, כדי שתשלח אותה לגוף הצדיק הנולד, ואם אין גוף היכן תיכנס, ולכן היסוד אינו מתעורר לדיווג ונשארה יבשה כל חד לפום דרגיה,

כפי גדול שורש נשמתו יגדל הפגם שעושה,

וזה שאמר פגים לעילא

לאתר דאתגזר נשמתיה

שם לבד הוא פוגם,

ואם שורש נשמתו במקום עליון ופוגם שם עונשו גדול, ולכן מדקדק עם חסידיו כי שורש נשמתם עליון במרומים (כסא מלך).

כז. כף חד לפום

כו', לפי נשמתיה אם

מכורסיא כו' כנ"ל

וכמו שמפרש והולך (גר"א). כל חד לפום

דרגיה, כי מי ששורש נשמתו נחצבת מרום גבוהים גבוה מעל

וּמְנַע בְּרַכָּאן מִיְנָהּ [כו], כָּל

חַד לְפֻמֵּי דְרַגְיָהּ [כו], מָאן

דְּפָגִים לְתַתָּא פָּגִים

לְעִילָא [כו], לְאַתְרֵי דְאַתְגַּזֵּר

נִשְׁמַתִּיהָ.

וְעוֹד, "עֵץ פְּרִי" דָּא

עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא,

"עוֹשֶׂה פְּרִי" דָּא צְדִיקָא,

"אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ"

דָּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל זָרְעִין

אַתְּכִלִּין בָּהּ, וְהָכָא

פְּקוּדָא דְפְרִיָּה וְרִבְיָה

לְמַעַבְדֵי אֲבִין וְזָרְעִין.